

DNES číslo 42 • 18. 10. 2018

magazín +TV

ADAM
MIŠÍK

BOX,
TANEC,
POLITIKA

»» Slevové kupony: **Více než sto slev** uvnitř čísla

ADAM MIŠÍK

Je těžké proslavit se sám. A je možná ještě těžší vymanit se ze slavného příjmení svého otce. Adam si vlastní pozici buduje od osmi let. Hraje, zpívá, tančí. A z toho roztomilého klučiny z filmů vyrostl zajímavý mladý muž, kterého český showbyznys potřebuje jako sůl.

JSEM DÍTE TELEVIZE

Měl jste někdy nějaké zvířátko?

Bohužel ne. Chtěl jsem toho spoustu, nakonec jsem slevil na rybičku, ale ani tu mi naši nedopřáli. Prý bych se o ni nestaral a umřela by.

Já ji měla a chtěla.

Jo, vím, že měli pravdu. Táta je navíc alergický skoro na všechno a já to po něm zdědil. Dneska si občas od přítelkyně Diany půjčím maltézáčka a vidím, že to není sranda. Musíte si uzpůsobit čas, žádné mejdany a vyspávání, protože pes se prostě musí jít ráno vyčurat. Trochu takový první stupeň přípravy na dítě.

Takže už trénujete?

To si zatím nedovedu vůbec představit. Ještě si půjčím tak šest různých zvířat a pak se uvidí.

S přítelkyní jste už třetí rok. Bydlíte spolu?

Zatím ne, nejdřív musím zrekonstruovat byt, který jsem koupil tady na Letné.

Jste místní?

My jsme trochu jako Třeštíkovi, kteří bydlí všichni v jednom baráku. Mišíkovi to mají podobně. V prvním patře bydlím já, nade mnou naši, pak brácha, ségra... O Vánocích máme den otevřených dveří, což je párty po celém domě. Kolujeme z jednoho bytu do druhého.

Tuhle tradici kdysi zavedl váš táta u sebe doma.

To je pravda. Táta bydlel na Štrosmajeráku a měl tam den otevřených dveří asi dvacet let. Když se zavřely všechny hospody, šlo se k Mišíkům. Tady na Letné to máme přece jen trochu rodinnější. Naopak když dneska restaurace přetáhne deset minut po desátě, je z toho táta nervózní.

Tomu se říká karma!

Přesně. Říkám mu vždycky, to máš za všechny ty sousedy, které jsi prudil.

Je to výhoda bydlet s rodiči?

Nevidáme se denně, ale je dobré vědět, že jsou o patro výš. Máma si teď založila kapelu

V PĚTI ČÍSLECH

9
Jako soutěžící se v devátém ročníku StarDance představí s tanečnicí Kateřinou Krakowkovou.

21
Narodil se 7. května 1997.

7
Bylo mu sedm, když dostal první roli. Hrál syna Anny Geislerové ve filmu Kráska v nesnázech.

26
V tolika filmech a seriálech zatím hrál.

10
Tolik dětí měl jeho dědeček John Gaugan.

FOTO: JAN ZÁTOŘSKÝ/MAIRA, ARCHIV TV NOVA

1 OTEC. Legendární muzikant Vladimír Mišík. **2 PARTNERKA.** S Dianou Kratochvílovou jsou téměř tři roky. **3 GOTT.** V pořadu Tvoje tvář má známý hlas zpívá Gottův hit Trezor. **4 BOXER.** S Vladimírem Polívkou v seriálu První republika.

a má koncerty v podniku Vegtral, což je vegetariánská restaurace. Píše texty a zpívá s mladochama. Mám z ní radost. Vždycky brala do ruky kytaru až v pokročilejším stadiu večera, tak jsem rád, že to vzala konečně profesionálně. I táta to ocenil.

Kdo vás tedy vlastně vedl k hudbě?

Určitě máma. Táta chtěl, abych hrál fotbal. Bavilo ho chodit se mnou na tréninky. Máma mě přihlásila na kytaru a vedla mě k tomu, abych měl i jiné zájmy než kopání do míče.

Neumím si vás nějak představit jako fotbalistu.

Náhodou! Fotbalisti to mají nalajnované, jasný plán. Chodit na trénink, starat se o tělo, spát a dobře jíst. Showbiznys rozhodně takový režim nemá. Hrál jsem tady v Troji asi do dvanácti a pak mě to přestalo bavit. Teď se mi po tom stýská. Ale jsem aktivní fanoušek.

Takže asi Spartička?

Samozřejmě. To by jinak nešlo. Tady přes ulici bydlí Tomáš Ujfaluši, to byl vždycky můj

fotbalový vzor. Chodíme spolu dneska na pivo. A on je přesně příklad toho, jak to jde. Je to vyrovnaný chlap, v hlavě to má srovnané. Ne každý to samozřejmě takhle má a spousta těch kluků asi neví, co má pak vlastně v životě dělat. Je pravda, že v mojí profesi je vrchol kariéry třeba ve čtyřiceti padesáti... takže času na zrání mám ještě dost.

Ve vaší profesi můžete zrát klidně do osmdesáti, ne?

To je fakt. Když se podívám na Bartošku... Ten je čím dál lepší. Ale zase takový Barták, to se rodí jednou za sto let. Každopádně je to příjemná cesta. Takový žebřík, po kterém můžu pořádně šplhat, někdy třeba spadnout o pár příček níž, ale pak zase nahoru.

RODINA V AMERICĚ

Vaše rodina se před dvěma lety poměrně překvapivě rozrostla o dost členů, když jste díky dokumentu o tátovi dohledali informace o vašem dědečkovi, což byl americký voják.

Nejen o dědovi, ale taky o babičce. Věděli jsme, že pracovala za války jako zdravotní sestra pro Červený kříž a v Německu potkala amerického důstojníka, mého dědu. Z toho pak vznikl můj táta. Netušili jsme, čím babička procházela v padesátých letech, když byla pronásledována a vyhrožováni jí, že jí dítě seberou. Pracovala na americké ambasádě, a i když se tam zřejmě opravdu jen starala o děti diplomatů, jako důvod to stačilo. Táta nevěděl, že za něj takhle bojovala. Nejvíce mě šokovalo, jak to bylo ve spisech všechno precizně zpracované. Maso nebylo, ale spisy tedy uměli vést komunisti opravdu perfektně.

Kdo byl tedy váš dědeček?

Pilot Pan American. Jestli jste viděla film Chyt' mě, když to dokážeš...

No jasně, Leonardo di Caprio.

Tak přesně v té době tenhle dream job dělal.

Víte, jak vypadal?

Díky jeho dalším dětem, které žijí v Americe, jsme viděli fotky i videa. Byl to fešák! S mým tátou měl dohromady deset dětí, osm synů a dvě dcery. V Americe jich dneska žije šest.

Váš táta nevěděl, že žije?

Celou dobu si myslel, že padl v korejské válce. Takže to pro něj bylo taky překvapení, když zjistil, že má za oceánem sourozence.

Viděli jste se s nimi?

No jasně. Vidáme se pravidelně. Teď tady byli na jaře a my zase vyrazíme za nimi.

Jste si podobní?

Všichni máme stejné oči. A když jsme byli na svatbě v New Yorku, brácha Mafo potkal

bratrance, se kterým vypadali skoro jako dvojčata. Měl jsem pocit, že tam vidím samé povědomé tváře.

To je asi dobrý pocit, objevit takovou část příbuzenstva, a ještě v Americe...
Úžasný! Škoda toho času.

Jak vás přijali?

Krásně. Všechny nás hned objali. V tomhle jsou Američani jiní než my. Nejsou tak zabíjeni. Tady se lidi moc neobjímají, protože se v tom emocionálně cítíme nepříjemně.

JSOU POŘÁD TADY

Vy jste v Americe strávili dost času i pracovně. V čem jste ještě jiní?

Tady jsou lidi uzavřenější, distancovanější, ale fungují reálné vazby. V Americe je to všechno super. Všichni jsou excited a všechno je cool a friendly, ale ve chvíli, kdy jim zavoláte, vám už třeba nikdy nevezmou telefon. Češi jsou na pohled nevrli, ale když se na něčem domluvíte, tak je reálná šance, že se to stane. A je logické, když Češi tak dlouho žili v izolaci, že jsou trochu ostražitější.

Na tohle jsem slyšela dobrou teorii, že pořád čekají, kdo jim zase co sebere.

Ale jo, to je ono. Já to cítím taky, když jsem si teď koupil nový byt. Taky mě napadlo, že když přijde další Rudá armáda, bude po srandě. Je to tak.

V čem vás ještě Amerika překvapila?
Viděl jsem věci, které jsou skvělé a chtěl bych je mít i tady, a pak věci, které jsem nechápal.

V Los Angeles jsem viděl čtvrt, ve které žije snad čtyřicet tisíc bezdomovců. Všude kolem drogová epidemie, chudoba. Tam mi došlo, že ten pocit bezpečí a to, že se jdete v noci projít do centra města a nemáte strach, že vás někdo probodne, je asi docela fajn. A že to tady mám rád. Česko je dobré místo pro život i pro rodinu.

Vidíte, a tady každý remcá.

Hodně lidí má teď takový černý pohled na věc, ale já si myslím, že se to celkově lepší ve všech směrech. Jen když se podíváte, jak se za posledních pár let změnila gastronomie, chodí se víc i do divadel...

Takové uvědomění překvapuje od někoho, kdo se narodil v roce 1997. Vždyť jste nic z toho „předtím“ nezažil.

Mně stačí, když se podívám na tuhle ulici nebo na Stromovku teď a jak vypadala před deseti lety. Všechno se to tak rychle mění k lepšímu, že zapomínáme, jak to město vypadalo před třiceti lety.

S tátou tyhle věci rozebíráte?

Samozřejmě. Moje nejranější vzpomínka je, jak jdeme po Příkopech, táta mě drží za ruku a říká mi, že tady dřív nebylo nic. Žádné obchody. To pro mě bylo naprosto nepochopitelné. Když jsem byl starší, tak jsem si o tom sám začal něco číst.

A jak to na vás působilo?

Přišlo mi, jako by to byla dřív jiná planeta. Žilo tady spousta záporáků a padouchů. Říkal jsem si, kam se všichni podělí.

A už to víte?

No jo. Jsou pořád tady.

NÁROČNÉ TRÉNINKY

Podářílo se vám v Americe dostat nějakou roli?

Byl jsem blízko, ale vždycky se to na poslední chvíli pokazilo. Ale to je život. Čas ještě mám. Těším se, až budu vypadat starší. To mi dá větší možnosti. Vláš Polívka není zase o tolik starší, ale já vypadám pořád jako dítě.

Tak to chce asi bohémštější život?

Toho se upřímně bojím. Mám sklony k neřestem a snažím se v životě najít balanc. Když ho nenajdu, dopadne to špatně. O tom jsem přesvědčený.

S Vladimírem Polívkou hrajete boxery v seriálu První republika.

S Vlášou nás trénoval Rosta Osička. Museli jsme vzít v potaz, že box v té době vypadal hodně jinak než dneska. Základy jsou stejné, ale třeba pěsti se držely víc před sebou, zatímco teď se kryjete víc na obličej.

Jak dlouho jste trénovali?

Domluvených jsme měli deset tréninků, ale chodili jsme častěji, aby to vypadalo opravdu věrohodně. Box je krásnej sport.

Z boxu jste rovnou skočil do StarDance. Je to hodně velký rozdíl?

Taneční tréninky jsou náročné v tom, jak jsou dlouhé. Každý den trénuju dvě až tři hodiny. Na boxu stačilo kolikrát 45 minut, a byl jsem úplně vyřízenej. StarDance je možná náročnější psychicky než fyzicky. Upřímně se těším, až to začne a já budu mít nějakou odezvu a nový náboj.

Myslela jsem, že tanec je pro vás hračka.

Tohle je něco úplně jiného! Do tanečních jsem nechodil. Na konzervatoři jsme sice měli pohybovou průpravu, jenže já jsem na škole moc dlouho nevydržel, protože mi to připadalo jako ztráta času. Když se něco učím, tak to musí mít jasný cíl a důvod, jinak mi to nejde. Tak teď jsem si to během tří měsíců vynahradil.

VŠICHNI SE VEZEME Dovedete si představit dobu první republiky?

Určitě ano. Myslím na to, když jedeme hrát do nějakého menšího města. Že to tam asi v té době mnohem víc kulturně žilo, lidi byli zvyklí chodit se bavit. Dneska se to možná už mění, ale pořád se o víkendy jede spíš do většího města, kde je aspoň obchodák. Teď jsme hráli v Novém Městě nad Metují. Všechno bylo krásně opravené, ale v neděli

tam jsou otevřené dvě hospody a tím to hasne. To mi přijde škoda.

Myslíte, že jsme měli významnější postavení ve světě než dnes?

Vzal jsem Američany do Technického muzea a oni nechápali, že takhle malá země dokázala v té době vyrábět letadla, auta, motorky... Na druhou stranu jsme to všechno mohli vyrábět jen díky tomu, že jsme byli součástí Rakouska-Uherska. Tedy něco jako Spojené státy. Ale určitě jsme byli důležitá a funkční součást toho celku.

Chtěl byste tu dobu zažít?

Asi ano. Ale možná si tu dobu taky jen idealizujeme. Dneska máme asi lepší životní úroveň, než byla tehdy. Chtěl bych to vidět a zažít, ale zase bych pak nechtěl umřít na zápal plic.

Nebo ve válece...

Tak to už si vůbec nedokážu představit. Teď jsem začal číst knížku Totální rauš, která je o drogové scéně před druhou světovou válkou. Bralo se všechno, všude a všechno to bylo legální. To muselo být šílený! Alkohol a tabák byly drahý, tak Němci začali vyrábět opiáty, kokain, pervitin. Lidi z celého světa

jezdili do Berlína. Ve společnosti byl takový chaos a lidi byli tak liberální, že ve finále přišel Hitler a všechno to zakázal. A tohle se opakuje. Když už je společnost moc otevřená a liberální, někdo přijde a řekne dost.

Hrozí to i teď?

Ano. Možná jsme toho svědky. Doba začíná být tak otevřená, že se v tom někteří lidé nedokážou orientovat, a proto se toho bojí. A přicházejí autoritativní vůdci. Možná je to přirozená reakce společnosti, když už se jí to moc vymyká. Podívejte se na moji generaci. Chce málo pracovat, hodně vydělávat a pořád cestovat. Takhle to asi nejde.

No to asi ne.

Táta mi dal přečíst knížku o vzdálené budoucnosti, kde se rozbije nějaký centrální počítač, který ovládá úplně všechno, ale nikdo už si nepamatuje, jak se dá opravit. Tak tam někde to podle mě spěje. Za chvíli nikdo nebude vědět, jak to vlastně všechno funguje, protože se všichni jenom vezeme.

Myslíte hlavně vaši generaci?

Ano. Jsme otupělí, povrchní, věci nebereme vůbec do hloubky.

ZBLÍZKA

Překvapil úplně vším

Je vždycky příjemné, když se talent potká s rozhledem i mimo svůj obor a milým vystupováním. Tady byl i další příjemný bonus nové generace, která je vám ještě ochotna vysvětlit, jak její svět vypadá a jak si to představuje. Překvapil mě v podstatě úplně vším. Říkám vám, že tohle bude ještě zajímavé.

INZERCE

Z karetních transakcí strháváme 0 %

Když zákazník platí kartou, neměli byste doplácet

- S KB SmartPay neplatíte žádná procenta z plateb kartou.
- Za 580 Kč měsíčně získáte vše, co k přijímání karet potřebujete.
- Vyzkoušejte zdarma a uvidíte sami, že zákazníci platbu kartou ocení a nechají u vás víc peněz.
- Pokud vás terminál za 3 měsíce nepřesvědčí, vrátíme nám ho jednoduše bez jakýchkoliv poplatků.

Váháte?
Vyzkoušejte terminál
na 3 měsíce
ZDARMA

Začněte na www.kbsmartpay.cz nebo na 228 883 243

 KB | SmartPay

Je pravda, že anketa mezi mladými, co to byla mnichovská dohoda, neměla úplně úspěch.

To nikoho nezajímá. Ale když jsem se o tom bavil s mámou, která se narodila v roce 1961, tak pro ni byla druhá světová válka taky něco šíleně vzdáleného, a přitom to tak dávno nebylo. Sametová revoluce, to je třicet let a skoro nic o ní nevíme. Takže druhá světová? To jsou rytíři na koních.

Teď mě děsíte.

Bráchovi mojí přítelkyně je dvanáct. A ten už vůbec nechápe, co to byl komunismus. Nevěřil mi, že by za komunistů tu hudbu, co poslouchá na iPhone, poslouchat nemohl, protože to bylo zakázané.

Dobře, ale to pořád někde existuje. Nejsou to rytíři na koních?

Ale většinu lidí to nezajímá a ve školách se v dějepise řeší Mezopotámie a Egypt. Přitom ta blížká minulost je asi nejdůležitější, aby se to pořád dokola neopakovalo. Tak snad to ještě chvilku vydrží.

Sledujete politiku?

Jsem zpravomaniak! Zajímá mě, co se děje v politice tady i ve světě. Od osmi let plátím daně a přispívám do systému nemalou částkou. A zajímá mě, kam ty peníze tečou. Spousta mladých lidí nad tím možná nepřemýšlí jen do té doby, než začnou vydělávat.

Co vás na tom baví?

Možná to, že se to tolik blíží showbyznysu. Víc než kdy předtím. Lidé se rozhodují na základě emocí. A jde v podstatě jen o tohle.

Trump je prostě dobrý showman?

Ano, proto je prezident. Měl nejlepší show, kterou lidé chtějí vidět úplně ve všem. Svým způsobem je to děsivý a vidím pár příkladů z minulosti, kdy to bylo hodně podobné.

Takže když víte, jak to funguje, mohli byste hravě vstoupit do politiky?

Znalosti ze showbyznysu by se mi určitě hodily. Ale děsí mě, když se podívám na lidi, jak vypadají, když do politiky přicházejí a když z ní odcházejí. Vysává to z nich život.

Váš táta chvíli v politice působil.

A poradil mi, abych se tomu vyhýbal obloukem. Člověka to strašně semele, jste v konstantním stresu, jako ve válečné zóně. Škoda, že to kvůli tomu prostředí spoustu dobrých lidí odradí, a nevidím se, že tam táta nevydržel. On je rovnej, nikdy ničemu nepodleh. Tak ho to taky vyhnalo.

Takže se obloukem vyhnete?

Zvažoval jsem vstup do politiky někde tady v okruhu, kde bydlím. Ale časem.

Myslíte, že pro to máte předpoklady?

Kolikrát stačí jen mít jméno. Což je taky děsivý. Nemám vystudovaná práva ani žádnou hlubší znalost, což by asi měl být ten základní požadavek. Zatím se na to rozhodně necítím. Možná, až budu starší a budu mít víc zkušeností a rozumu. Zatím chci dělat písničky, to mi jde a toho bych se měl držet.

KDO JE PETRA?

Řekněte mi, co je dneska pro mladého umělce nejdůležitější?

Sociální sítě? Rozhovor? StarDance? Já jsem takový zvláštní případ, že i když jsem mladý, tak jsem dítě televize. Stejně jako třeba můj spolužák Zdeněk Piškula nejsme senzace sociálních sítí, ale přicházíme pěkně z toho tradičního prostředí. Odmalička jsme se potkávali na castinzích.

Ale sociální sítě používáte.

Tak samozřejmě. Pro mě je sice pořád přirozenější točit filmy, dělat hudbu a normální rozhovory do novin, ale je pravda, že to, co dávám na sociální sítě, je pro mě důležité. Rozhodně to používám a nemohl bych bez toho přežít.

Četla jsem, že za sebou už máte první životní šrámy. Co přesně jste tím myslel?

Vztahy, které nedopadly. Takže nějaké to zlomené srdce a taky osobní věci. V patnácti

šestnácti letech jsem zažil první úspěch a na jednu si myslím, že všemu rozumím. Taky jsem potkal pár lidí, kteří nebyli pro můj život to nejzdravější. Měl jsem prostě takové obdobíčko, kdy jsem byl úplně ztracený. Nechtěl jsem spadnout do toho, že budu ta celebritka, která chodí po večírcích a je pro ni důležité, kde je a s kým se baví, a ne to, co dělá.

Což tam mladého umělce automaticky tlačí?

Každého to tam přirozeně tlačí a musí s tím bojovat. Já jsem teď už ve stadiu, kdy mi přijde úplně patetické, co někdy vidím. Tyhle akce pro mě přestávají mít absolutní smysl. A chápu lidi, kteří se na to úplně vykašlali a dělají jen hudbu. V tomhle jsou zase sociální sítě dobré, že nemusíte chodit na večírky, abyste byli vidět.

Pro novináře to je trochu problém.

Jo, to věřím. Ale rozumím tomu. Když se podívám na Goťáka, který je v tomhle celý život otevřený a pořád se snaží být fanouškům nablízku, je to fajn. Já se taky určitě nechci zavřít někde v lese. Showbyznys je zábavný, když se dělá dobře. A chytře.

Táta vám v tomhle poradil?

Táta nikdy nebyl součástí showbyznysu. Byl naopak jeden z mála, který tomu hlavnímu proudu dával kvalitní alternativu, a lidi si ho našli sami. Měl to obráceně.

Mimochodem, co si doma pouštíte třeba společně za hudbu?

Táta dřív hodně vařil a u toho si pouštěl jazz. Dneska hubne, takže už tolik nevaří.

Ptám se proto, že v soutěži Tvoje tvář má známý hlas jste se mimo jiné proslavil tím, že jste netušil, kdo je Petra Janů.

Já to ale upřímně nevědě! Prý se jí to dotklo, ale nemyslel jsem to zle. V době, kdy jsem vyrůstal, jsem měl doma MTV a koukal na Britney Spears a 50 Cent. Ale pozor, teď třeba miluju Goťáka. Ty jeho staré věci. Nebo Karel Černoš, to byl génius. Lešek Semelka má taky dobrý pecky. Zpětně si to projíždím a dohledávám, co se na té scéně dělo.

A co ta Petra?

Je nádherná, že s takovou grácií zpívá pořád. A tak to má být. Třeba se mi taky podaří tím žít celý život. ■

marta.fenclova@mfdnes.cz

STARDANCE.

S taneční partnerkou Kateřinou Krakowkovou.

FOTO DAVID RAUBIČT